

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR

Avem sau nu justiție în ce privește delictele de presă ?
de d-l Remus C. Benișache;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație s. II: *Statul cu I. Cercel*;
Idem: *Elena Slătineanu cu Victor Ionescu*;
Curtea de casație s. III: *E. Behles cu Societ. Oester-reichische Waffanfabriks (Gesellschaft)*;
Tribunalul Mehedinți s. I: *Dumitru I Trașca cu Al. Bellio*;
Informațiuni.

Avem sau nu justiție în ce privește delictele de presă ?

Prin art. 105 din Constituție s'a dat în competența Curților cu jurați judecarea faptelor și delictelor de presă.

Nu vom tăgădui frumusețea principiilor și a considerațiilor ce au prezidat, în spiritul legiuitorului, la întocmirea și organizarea acestei jurisdicții populare... Adese ori, însă, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg!... Și, din nefericire, cam așa s'au petrecut lucrurile și cu materia de față!

În adevăr, Curțile cu jurați sunt departe de a fi la înălțimea misiunii pe care legiuitorul a voit să le atribue, în această privință. Acest lucru, care numai îmbucurător nu poate fi, este cunoscut de toată lumea ca adevărat, și cred că mă pot dispensa de a face proba afirmațiunii mele cu exemple vii, ce se petrec zilnic sub ochii noștri. Cei mai mulți dintre jurații ce sunt chemați a alcătui justiția populară par a nu fi pătrunși în deajuns de rolul delicat cu care au fost investiți.

Juratul nu este călăuzit de cât de o singură normă, când este vorba de a judeca un delict de presă, și anume: achitare pe toată linia și fără nici o rezervă! Dânsul se justifică foarte ușor înaintea propriei sale conștiințe, ca și înaintea opiniei publice, atribuind faptelor date în cercetarea sa o importanță minimă, fără însă să

și dea seama de neertata tăgadă de dreptate ce comite în paguba aceluia care, nevoind să-și facă singur dreptate, a recurs la oficiul justiției, spre a obține pe cale legală dreptatea deplină și reparațiunea complectă a prejudiciului moral sau material suferit.

Această ușurință condamnabilă, cu care se tratează delictele de presă, la noi, de către juriul chemat a le judeca și pedepsi, a avut de rezultat inevitabil, faptul că: delictele de acest soi au devenit foarte frecvente și se comit astăzi pe o scară mult mai întinsă ca înainte; așa că aproape nu este sesiune de Curte cu jurați, în care să nu fie la ordinea zilei cel puțin două-trei procese de presă de judecat. Și apoi, nu trebuie a perde din vedere că cei mai mulți din acei lezați au preferit să renunțe de a mai reclama în justiție, știind de mai înainte care va fi soarta și rezultatul judecării!

O calomnie săvârșită prin presă presintă un caracter mult mai grav de cât o simplă calomnie săvârșită prin viu grai, și aceasta din mai multe puncte de vedere.

Întâi: pentru că o calomnie făcută prin presă are o publicitate mult mai mare și mai întinsă de cât dacă ar fi fost comisă prin viu grai, prin faptul că presa este menită să se răspândească și să fie citită și în afară de orașul unde apare.

Al doilea: pentru că acel ce bârfește prin scris probează o mai mare doză de perversitate și răutate de suflet de cât acela ce a făcut-o prin viu grai, care a putut într'un moment de tulburare să profereze o injurie sau o calomnie, fără ca să fi avut destul timp să reflecteze și să cugete asupra greutății vorbelor ce a rostit. Calomnia vorbită este adese ori un produs al *temperamentului* cuiva, pe când calomnia scrisă denotă aproape în totdeauna răutatea *caracterului* cuiva.

În fine, al treilea: o calomnie așternută pe hârtie trăește mai mult timp, prin faptul că poate

fi scoasă la iveală ori când, spre a fi din nou : debitată: *Verba volant, scripta manent!*

Și cu toate acestea, o calomnie făcută prin viu grai va fi în totdeauna pedepsită de către Tribunalele de județ și Curțile de apel, în a căror jurisdicție este dată judecarea ei, în timp ce o calomnie prin presă va fi la adăpostul impunității, grație sistemului detestabil, pe care jurații, în suveranitatea lor, l'au inaugurat și adoptat, de a achita pe un cap, sistem ce a devenit un fel de *obicei al pământului!*

Legea, în adevăr, circumscrie și îngrădește rolul judecătorului, în materie de calomnie, prin art. 295 și 296 din codul penal, și nu-l autorisă să pronunțe nevinovăția inculpatului de cât numai în cazul strict când acesta a făcut proba depunând despre veritatea faptelor articulate în greutatea cuiva.

..... Dar uitasem că jurații nu judecă cu legea în mână, ci cu mâna pe conștiință!!

Din cauza indulgenței fără margine a juraților, delicuenții de această categorie par a vedea în acele achitări un fel de primă de încurajare pentru isprava ce au săvârșit și vor începe probabil a crede că sunt învăluiti de un fel de imunitate, fiind la adăpost de ori ce răspundere penală!

De aceia se și explică pentru ce zilnic se strecoară cu atâta ușurință, prin organele presei, știri și informațiuni absolut necontrolate și false, cari însă pe cât sunt de ușor publicate și date în vileag, pe atâta de grave și de păgubitoare sunt urmările la care ele dau loc, căci lovesc adese ori fie în creditul unui comerciant cinstit, fie în onorabilitatea sau reputațiunea unui om corect, fie în cinstea sau prestigiul unei familii oneste etc. etc.

Libertatea presei! Ce frumos și înălțător principiu! Ce important și cât de indispensabil factor este presa, într'o organizație de stat civilizat? Cui, în adevăr, este dat să exercite controlul permanent asupra actelor puterii, de cât numai presei?

De aceia s'a și zis, și cu drept cuvânt, că presa constituie a patra putere în stat.

Dar, pentru ca presa să merite acest rang ce i se atribue, trebuie ca acei ce o reprezintă să fie demni și la înălțimea misiunii ce are presa în Stat și în Societate. O presă serioasă și demnă nu se va deda nici odată la calomni și injurii, cari nu pot de cât să compromită prestigiul presei. De aceia, socotesc că este chiar în interesul menținerii și salvărdării prestigiului presei cinstite, ca să se caute a se stârpi și înfiera apucăturile și

pornirile rele și necinstite, de câte ori ele s'ar manifesta. Numai în modul acesta se va putea ajunge ca presa să fie respectată și considerată.

Un delict de presă achitat face ca alte zece delict de presă să fie în perspectivă de a se comite. Imi aduc aminte de un proces de asemenea natură, petrecut înaintea Curții cu jurați din Galați, sunt acum câțiva ani, unde jurații, ca de obicei, au achitat pe incuplat, de și vinovăția și perversitatea lui erau evidente. Jurații păreau mai mult a fi voit să-l grațieze (de și nu aveau acest drept), poate, cine știe! în speranță că dănsul se va căi și pocăi mai târziu de greșeala ce făcuse și că nu va mai aluneca a doua oară în acelaș păcat!

Ei bine! Nu mai târziu de cât a doua zi după achitare, în chiar jurnalul ce fusese incriminat și... grațiat cu o zi mai înainte, apare un nou articol plin de injurii ordinare și de tot felul de invective, datorit aceleiași perverse pene, însă de astă dată era la adresa procurorului, care avusese cutezanța cu o zi mai înainte a susține acuzațiunea! Autorul simțindu-se pe-semne încurajat și îmbărbătat de verdictul negativ al juraților, începuse a crede și el că nu este vinovat și avea aerul să pozeze în victimă și să sfideze justiția și instrucția care îl trimesese în judecata Curții cu jurați!

Iată, deci, cât de periculoase și dăunătoare societății sunt aceste achitări nechibzuite. Scopul pedepsei, în adevăr, este nu numai de a îndrepta pe individul delicuent, dar încă de a servi ca exemplu altora.

Față cu această stare de lucruri, de altminterlea destul de îngrijitoare, se impune ca pe cale legislativă, să se ia măsuri cât mai urgente de îndreptarea răului. Poate că modificându-se sistemul actual de alcătuire a listelor de jurați, prin schimbarea condițiilor de capacitate, s'ar opera o selecțiune a juraților din elemente mai luminate și mai conștiente de importanta menire a juriului în această delicată materie.

Aceasta ar fi o reformă ușor de realizat, căci pentru a se lua din competența juraților delict de presă și a le da în competența Tribunalelor de județ și a Curților de apel, ar trebui să se modifice Constituția, ceia ce ar fi mai greu de realizat.

REMUS C. BENIȘACHE.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 12 Martie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Statul cu I. Cercel

Contravențiunii la legea vânătorului.—Prescripția acțiunii în asemenea materie, în termenul de trei luni de la comiterea infracțiunii.—(Art. 34 din legea vânătorului).

Prin dispozițiunile art. 34 din legea vânătorului, legiuitorul a voit să se prescrie acțiunea numai dacă ea n'a fost intentată timp de trei luni de la comiterea infracțiunii, pentru a nu fi lăsați contravenienții în incertitudine timp mai îndelungat dacă vor fi său nu dați judecăței, iar nu odată acțiunea intentată și pendinte la instanțele judecătorești, să se sfârșească în timp de trei luni de la comitere, ceea ce ar fi în unele cazuri chiar imposibil cu probele de făcut și cu dreptul părților de apel și recurs ce 'l au în asemenea materie.

Deciziunea No. 493/907.—Casată, în urma recursului făcut de D-l avocat al Statului din județul Tulcea,—sentința Trib. Tulcea No. 2232/906, dată în proces cu Ion Cercel.

Curtea,

In absența recurentului;

Ascultând pe D-l Procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Rea interpretare a art. 34 din legea vânătorului și exces de putere.

«Tribunalul respingând apelul sub cuvânt că acțiunea e prescrisă, socotind pentru prescripție și timpul în care acțiunea era pendinte, violează regula de drept generalmente admisă : *Actiones quae tempore pereunt semel inclusa e iudicio salvae permanent*».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care Tribunalul de Tulcea a declarat prescrisă acțiunea intentată contra lui Ion Cercel, pentru contravenție la legea vânătorului, de oare-ce termenul de trei luni prevăzut de art. 34 din legea vânătorului pentru prescripție are a se socoti până la rezolvarea definitivă a procesului, iar nu până la intentarea acțiunii ;

Considerând că după menționatul articol, acțiunea pentru vre una din infracțiunile la legea vânătorului se va prescrie prin expirarea termenului de trei luni de la ziua în care infracțiunea a fost comisă ;

Considerând că prin această dispoziție legiuitorul a voit să se prescrie acțiunea numai dacă ea n'a fost intentată timp de trei luni de la comiterea infracțiunii, pentru a nu fi lăsați contravenienții la legea vânătorului un timp mai îndelungat în incertitudine dacă vor fi său nu dați judecăței pentru contravenția comisă, iar nu odată acțiunea intentată și pendinte înaintea instanțelor judecătorești să se sfârșească în timp de 3 luni de la comiterea faptului, ceea ce ar fi în unele cazuri chiar imposibil, cu procedurile de urmat, cu probele de făcut și cu dreptul părților de apel și de recurs ce 'l au în asemenea materie ;

Că ast-fel fiind, numai cu violarea citatului text de lege, Tribunalul a declarat prescrisă acțiunea intentată

contra lui Ion Cercel în ziua de 15 Iulie 1906 pentru contravenția comisă și constatată în ziua de 6 Iulie același an, când nu trecuse termenul de 3 luni prevăzut de art. 34 ;

Că de aceea motivul de casare e întemeiat.
Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența dela 9 Aprilie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Elena Slătineanu cu V. Ionescu

Adulter. — Neatacarea hotărârei primei instanțe cu apel de către ministerul public. — Apel făcut numai de soț. — Dreptul lui de a cere numai despăgubiri civile, acțiunea publică fiind stinsă.

Dacă, în apelul soțului ministerul public are a lua concluziuni. — (Art. 270 codul penal).

1. *In materie de adulteriu, în lipsă de apel din partea ministerului public, acțiunea publică este și rămâne stinsă, și soțul nu mai poate figura în apel de cât ca parte civilă, și nu poate cere de cât daune civile, pentru prejudiciul ce va proba că i s'a cauzat.*

2. *In apelul părții civile unde nu este vorba de cât de despăgubiri civile, ministerul public ne fiind parte principală în cauză, nu are a pune concluziuni.*

Deciziunea No. 784/907.—Respins recursul făcut de Elena Slătineanu, ca parte civilă, contra deciziei Curței de apel din București Secția I No. 1365/1906, dată în proces cu V. Ionescu.

S'a ascultat D-l avocat Dimitrescu în dezvoltarea motivelor de casare ;

D-nii avocați A. Eliescu și Cernea în combateri ;

D-l Procuror St. Stătescu în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Greșită interpretare și violarea art. 269 și 270 codul penal. Acțiunea de adulter fiind un drept exclusiv al soțului inocent, el poate cere, pe lângă despăgubiri, și pedeapsa celor vinovați».

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care se declară că partea civilă nu are dreptul de a pune în apel concluziuni pentru aplicarea pedepsei în delictul de adulteriu, când inculpații au fost achitați de prima instanță și ministerul public n'a făcut apel ;

Considerând că exercițiul acțiunii publice îl are numai ministerul public ; numai el poate pune în mișcare acțiunea publică și numai prin el această acțiune poate fi adusă înaintea instanței de apel ;

Că de și legiuitorul a admis pentru delictul de adulter, prin art. 270 codul penal, două derogățiuni la dreptul comun, derogățiunile fiind de drept strict nu pot fi întinse peste textul legii ;

Că aceste derogățiuni sunt : 1) de a nu permite ministerului public să pună în mișcare acțiunea publică fără cererea soțului inocent ; și 2) dreptul acordat soțului să ceară ori când stingerea acțiunii publice sau încetarea pedepsei ;

Că din aceste derogățiuni nu rezultă însă și nu poate rezulta că atunci când ministerul public nu a făcut apel contra sentinței de achitare, singur apelul soțului să aducă înaintea instanței de apel acțiunea publică,

căci asupra acestui punct nu găsim în lege nici o derogățiune la dreptul comun ;

Că așa fiind, în lipsă de apel din partea ministerului public, acțiunea publică este și rămâne stinsă și soțul numai poate figura în apel de cât ca parte civilă și nu poate cere de cât daune civile pentru prejudiciul ce va proba că i s'a cauzat ;

Că în speță, Curtea de apel judecând în acest sens, n'a violat dispozițiile citatului articol, așa că motivul de casare e nefondat.

Asupra motivului II de casare :

«Violarea art. 205 procedura penală. Ministerul public urmează a pune concluziuni în ori ce procese relative la delict ; ori în speță, reprezentantul ministerului public la apel n'a pus nici o concluziune».

Având în vedere că în speță este vorba despre apelul părții civile în contra sentinței de achitare a inculpaților Victor și Veturia Ionescu pentru delictul de adulteriu ;

Considerând că nefiind dar vorba în apel de cât de despăgubiri civile, ministerul public ne fiind parte principală în cauză nu avea a pune concluziuni, și a-ceaste conform dispoziției art. 80 procedura civilă care prevede, posterior codului de procedură penală, atribuțiunile ministerului public pe lângă instanțele judecătorești ;

Că, afară de aceasta, de și procurorul n'avea dar a pune concluziuni, totuși, din corpurile deciziunii supusă recursului se vede că instanța de apel a fost constituită cu procuror atunci când s'a judecat opozițiunea recurentei ;

Că de aceia motivul de casare e nefondat ;

Asupra motivului III de casare :

«Violarea dreptului de apărare și probațiune. căci Curtea imi respinge proba cu martori pentru dovedirea delictului».

Considerând că instanțele de fond sunt în drept să-refuze cererile ce li se fac de a se audia și alți martori când găsesc o asemenea cerere inutilă în cauză și motivează că nu i-ar putea schimba convingerea făcută ;

Că, în speță, Curtea de apel motivând inutilitatea ascultării altor martori, afară de cei ascultați de Tribunal și Curte, n'a violat dreptul de apărare când a respins cererea de a se audia și alți martori, așa că și acest motiv e nefondat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența din 7 Martie 1907

Președenția D-lui **G. P. PETRESCU**, Președinte

E. Behles cu Societatea Oesterreichische Waffanfabriks Gesellschaft

Streinul, deși domiciliat în România, nu poate chema în judecată în România pe alt strein cu care a contractat.—Art. 11 și 13 C. civil și art. 11 din Constituție.

Din convențiile comerciale încheiate de România cu diferite state streine nu rezultă că s'ar fi derogat de la favoarea acordată prin art. 13 din C. civil numai Românilor.

Dispozițiunea art. 13 din codul civil, care prescrie că Românul poate chema în judecată în România pe streinul cu care a contractat dânsul chiar în țară streină, creiază un drept excepțional numai în favoarea Românilor ce au contractat cu un strein. Acest drept nu se poate întinde și în favoarea streinilor, chiar domici-

liați în România, cari au contractat cu un alt strein, pentru că art. 13 din C. civil stabilește o derogățiune de la art. 11 din acelaș cod, care asimilează pe streinii cu Românii în ce privește drepturile civile.

În principiu, convențiunile comerciale încheiate între diferite state nu au de scop altceva decât a strânge, cât se poate mai mult între statele amice, relațiunile dintre dênsele, de a asigura supușilor respectivi protecțiunea și siguranța cea mai mare, precum și de a le acorda acestora și cele mai mari facilități în daraverile lor, fără însă ca printr'aceste convențiuni să se poată schimba legile economice chiar ale acelor state, și de a acorda și favori pe care legile unui stat le acordă numai propriilor lor supuși.

Din convențiile încheiate de România cu diferite State, nu reese nici formal, nici indirect, ideia că prin aceste convențiuni încheiate de România cu Elveția, Italia, Germania, Anglia și Rusia, România să fi voit să deroage de la favoarea acordată prin art. 13 din codul civil numai Românilor.

Deciziunea No. 79/907.—Respins recursul făcut de E. Behles contra deciziunii Curții de apel din Galați I cu No. 24/905, dată în proces cu societatea Oesterreichische Waffanfabriks Gesellschaft.

Curtea,

Ascultând din partea recurentului pe d-l adv. Boambă și din partea intimatului pe d-l adv. Rosenthal.

Deliberând,

Asupra întâiului motiv de casare :

«Greșită interpretare și violarea art. 11 și 13 din codul civil și art. 11 din constituțiune.

«Constituțiunea garantează streinilor aflători pe pământul României aceeași protecțiune pentru persoana și averea lor ca și Românilor, cu alte cuvinte streinii aflători în România sunt asimilați Românilor în ce privește exercițiul drepturilor civile și art. 11 din codul civil nu face de cât să reproducă această dispozițiune. Consequent acestui principiu și streinii aflați în România pot să beneficieze de dispoziția cuprinsă în art. 13 din codul civil, pentru că acest articol nu conține o dispozițiune restrictivă, ci o declarațiune de principiu de drept civil de a căror aplicațiune poate să beneficieze și streinii conform regulilor de mai sus.

Având în vedere recursul făcut de E. Behles contra deciziunii Curții de trimitere din Galați cu No. 24/1906 ;

Având în vedere că, din deciziunea acestei Curții de trimitere, supusă astăzi recursului, rezultă că E. Behles introducând o acțiune înaintea Trib. de Ilfov cerea, printr'ânsa, ca, Societatea Oesterreichische Waffanfabrik din Austria, să fie condamnată a-i număra o sumă de bani decurgând dintr'un contract de comision, ce încheiase cu numita Societate ; că Societatea Waffanfabrik rădicând escepțiunea de necompetință a Tribunalului românesc din cauză că, ambele părți în litigiū sunt streini, și că, dânsa, 'și are domiciliul său în Austria, atât Tribunalul de Ilfov, cât și Curtea de apel din București au admis necompetința invocată, și a respins cererea lui Behles ; că Inalta Curte de casație casând decizia Curții din București, pe o omisiune

esențială, a trimis pricina a se judeca din nou de către Curtea din Galați, și

Având în vedere că, deși prin art. 11 din Constituțiune, se declară că toți streinii aflători pe pământul României se bucură de protecțiunea dată de legi persoanelor și averilor în genere; că deși prin art. 11 din Codul civil, se consacră principiul acesta constituțional că «streinii se bucură în de obște, în România, de toate drepturile civile ca și Români», totuși, acest articol, înserează în partea sa finală și dispozitivul «afară de cazurile unde legea ar fi hotărât alt-fel», și, art. 13 Cod Civ., precizează anume, că: Românu, poate chema în judecată în România pe străinul cu care a contractat dânsul, chiar în țară streină;

Considerând că, din combinațiunea tuturor acestor dispozițiuni, reese într'un mod evident că, adevărata voință a legilor române, în această privință, este că streinii se bucură în genere de toate drepturile de cari se bucură și Români, dar că, dânsii, tot nu sunt puși pe un picior de perfectă egalitate ca Români, chiar în privința tuturor drepturilor civile;

Că, exceptând drepturile de cumpărarea imobilelor rurale, din cari, legiuitorul român, a creat un drept politic, dar, chiar în ceea ce privește celelalte drepturi pur civile, totuși, legiuitorul român, a voit să creeze niște drepturi excepționale favorabile pentru Românul care contractează chiar în țară streină cu un strein, și între streinul care, deși domiciliat în România, contractează în țară streină cu un strein: primului 'i-a acordat favoarea de a'l putea chema în judecata tribunalelor române pe strein, iar, secundului 'i-a restrâns această favoare;

Că, această favoare având aparență astăzi de a fi foarte escesivă pentru Români numai, și are explicațiunea sa suficientă și în faptul că, aceste dispozițiuni s'au împrumutat întocmai din codul francez, dar, mai cu seamă, lasă să învedereze dorința cea mare a legiuitorului român care, voind să rupă cu trecutul, a voit să cheme, pentru aceste favoruri, pe cât s'ar putea mai mult la împământenire, pe acei cari au interese și voiesc să capete mai multe favoruri în România;

Considerând că, astfel fiind, favoarea acordată de art. 13 din Cod. civ., care este o derogatiune la principiul general, «actor sequitur forum rei», nefiind acordată de cât numai Românilor care locuiesc în România, nu poate beneficia și streinului care domiciliază numai în România, dar care, nu este Român născut sau împământenit.

Că, deci, E. Behles străin domiciliat în România nu poate invoca favoarea prevăzută prin art. 13 din Cod. Civ. și dintr'acest punct de vedere, acest motiv devine nefondat.

Asupra celui de al doilea motiv de casare:

«Exces de putere, denaturare și violare a art. 1 al convențiunii comerciale dintre România și Elveția.

«Pentru a stabili competența tribunalelor române de a cunoaște de acest proces, am invocat și faptul că eu reclamantul, fiind cetățean elvețian mă bucur de clausa cuprinsă în convențiunea de comerț dintre România și Elveția clausă care asigură Elvețienilor între altele folosința acelorași drepturi civile ca și Românilor și prin urmare și acea prevăzută în art. 13 din codul civil, chiar în ipoteza în care această dispozițiune ar fi fost o dispozițiune restrictivă. În adevăr art. 1 din convențiunea comercială de mai sus hotărâște ca supușii fiecăreia dintre inaltele părți contractante se vor bucura pe teritoriile celorlalte de orice imunități, privilegii sau foloase acordate națiunii celei mai favorizate.

«Ori în toate convențiunile comerciale încheiate între România și celelalte state este stipulat expres că supușii acelei țări vor putea petrece în toată libertatea în România și că se vor bucura în acest scop pentru persoanele și bunurile lor de aceeași protecțiune ca și naționali astfel că chiar dacă s'ar admite ca dispozițiunea cuprinsă în art. 13 cod. civ. este o dispozițiune protectoare numai pentru Români în

virtutea tratatelor de mai sus un supus Elvețian poate beneficia de ea.

«Ce este mai mult, art. 2 din convențiunea cu Italia precum și mai cu seamă în art. 3 al tratatului de comerț cu Anglia este stipulat expres că supușii acestor țări vor avea dreptul conformându-se legilor țării să stea în judecată înaintea tribunalelor, fie pentru a intenta o acțiune fie pentru a se apăra și în aceste privințe ei se vor bucura de toate drepturile și imunitățile naționaliilor.

«Ori dacă art. 13 din codul civ. conține un drept său o imunitate pentru naționali acest drept și această imunitate, fiind acordate prin tratate cetățenilor italieni și englezi, pe cale de consecință este acordată și cetățenilor elvețieni.

«Curtea de apel din Galați în fața acestor dispozițiuni categorice, preocupându-se de considerațiunii streine de firea pricinii și în special de interesele streinilor cu care n'avem convențiunii atunci când era în discuțiune interesele unui strein cu care avem convențiune găsește că e locul la o interpretare oarecare și denaturând această convențiune prin exces de putere hotărâște că noi nu putem în puterea acestui tratat beneficia de art. 13 din codul civil.

«Modul de a vedea al Curții de apel este greșit și din alt punct de vedere.

«În adevăr, în urma convențiunii de la Haga și în urma suprimării din codul nostru a cauziunii *judicatum solvi*, singura deosebire dintre streini și români în ceea ce privește exercițiul drepturilor civile nu este de cât art. 13 din codul civil în ipoteza în care această dispozițiune ar fi o dispozițiune restrictivă.

«Rațiunea dar a introducerei într'un tratat de comerț a clauzei cuprinsă în tratatul de mai sus și singura aplicare a acestei clauze nu poate fi de cât a se acorda și streinilor dreptul cuprins în art. 13 din codul civil ori a hotări că un asemenea drept nu e cuprins în zisele tractate este a proclama inutilitatea lor ceea ce este inadmisibil.

«Curtea de apel din Galați dar, dând astfel de interpretare și aplicare a zisei convențiunii, a denaturat și prin exces de putere a violat convențiunea între Elveția și România.

«Cerem dar casarea deciziunii No. 24 din 14 Octombrie 1906 a Curții de apel din Galați, S. I».

Având în vedere că se susține de către recurent că, el, fiind elvețian și, România, având convențiune comercială cu Elveția, care, pune pe același picior de drepturi pe Elvețieni cu Români, urmează de aci, că și dânsul să invoace favoarea din art. 13 Cod. civ. crezută restrictivă numai românilor;

Având în vedere art. I din convențiunea din 1905 cu Elveția, prin care, se dispune că supușii fiecăreia din aceste părți contractante se vor bucura pe teritoriul celeilalte țări de orice privilegii, imunități sau foloase acordate națiunii celei mai favorizate;

Că acele privilegii, imunități sau foloase acordate națiunii celei mai favorizate de cari s'ar putea prevala și Elvețienii, nu pot fi de cât acelea stipulate prin art. 5 din convențiunea comercială încheiată la 1893 cu Italia și tratatul consular cu Italia din 1881, din cari, reese, că Români în Italia și Italianii în România se vor bucura de cea mai constantă și perfectă protecțiune pentru persoanele și bunurile lor, ca să fie admiși a sta în judecată fără nici o deosebire de naționalității lor, și de a nu fi supuși la nici o cauziune;

Că convențiunea cu Germania la art. 1, prevăzând în genere tot aceste favoruri acordate, mai stipulează că, supușii ambelor țări, se vor bucura de toate privilegii, scutirile, imunitățile de cari s'ar bucura în materie de comerț, și însuși supușii uneia din țări în cealaltă țară;

Că, în definitiv, chiar convențiunile încheiate cu Anglia și cu Rusia din 1906 în cari se vede că se acordă favorurile cele mai întinse streinilor stipulează prin art. 3 din Convențiunea cu Anglia și art. 2 din Convențiunea cu Rusia că «supușii fiecăreia din aceste părți contractante au dreptul să dobândească și să stăpânească proprie-

țării mișcătoare și nemișcătoare în cealaltă țară, drepturi pe cari, legile țării lor, le-ar îngădui și supușilor vre unei alte țări să dobândească și să stăpânească având dreptul să stea în judecată înaintea justiției fiecăreia din cealaltă țară, ca și proprii naționali, dar, conformându-se în această privință, legilor țării; și

Având în vedere că, în principiu, convențiunile comerciale încheiate între diverse state nu au de scop alt ceva decât a strânge, cât se poate mai mult, între state amice, relațiunile dintre dânsele, de a asigura supușilor respectivi protecțiunea și siguranța cea mai mare, precum încă și a le acorda acestora și cele mai mari facilități în daraverile lor, fără însă ca, printr'aceste convențiuni, să se poată schimba și legile economice chiar acelor state, și de a acorda și favori pe cari, legile unui stat, le acordă numai propriilor lor supuși;

Că, în cazul special, când printr'o convențiune se voește anume a se atinge vre un alt principiu de ordin mai înalt, sau a se schimba vre-o lege economică în favoarea altui stat, sau a se acorda vre-o favoare specială și supușilor din altă țară de care favoare se bucură numai proprii naționali ai uneia din aceste state, convențiunea încheiată în acest caz trebuie să poseadă anume, și printr'un articol special, această voință expresă a statului, care concede asemenea favoruri;

Considerând că, în specie, din toate convențiunile invocate de recurent, nu reese nici formal, nici chiar nu se poate deduce, ideea că, prin aceste convențiuni încheiate de România cu Elveția, Italia, Germania, Anglia și Rusia, România să fi voit să deroage la favoarea acordată prin art. 14 din Cod. civ. numai naționaliilor săi;

Considerând că principiul «actor sequitur forum rei» este consacrarea dreptului fie căreia național de a fi judecat de către judecătorii săi firești, adică, de aceia ai țării sale, ai domiciliului său, sau ai rezidenței sale. și nimeni, nu poate fi silit să fie judecat de către altcineva de cât atunci când voește singur, sau când a primit aceasta știind mai dinainte că renunță, prin contractul care-l face cu vre'un străin, la acest mare drept al său;

Că, de altmintrelea, extinderea pe neașteptate a unei favorii excepționale într'o legislațiune pe căi de convențiuni comerciale, ar surprinde pe multă lume și ar produce confuziuni dificile de rezolvat chiar statelor cari ar pretinde că au convenit la niște asemenea favorii pentru naționali săi;

Considerând că, ast fel fiind starea legislațiunii române, și acest al doilea motiv invocat de către recurent rămâne nefundat și recursul său trebuie să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUD. MEHEDINȚI SECȚIA I-a

Audiența din 9 Martie 1907

Președenția D-lui AR. MARINESCU judecător de ședință

Dumitru I. Trașcă cu Al. Bellio

Sentința civilă No. 69

Embatic.— Vie distrusă de filoxeră.— Dacă în acest caz embaticul poate să înceteze.— Perpetuitatea embaticului sub singura condiție rezolutorie neplata redevenței.—(Art. 5 cap. 5 partea III-a cod. Caragea)

Constituirea embaticului.— Inscris.— Dacă acest act a fost cerut *ad-solemnitatem* sau *ad-probationem* (art. 1, 2, 3 Cap. V partea III-a cod Caragea).

1. După art. 5 Cap. V partea III codul Cara-

gea, atunci când sădirea va fi zidire și va arde sau se va dărâma cu totul, de nu va fi fost mai dinainte tocmeala cum să se urmeze, are să rămână locul slobod în stăpânirea stăpânului.

Că prin urmare din termenii întrebunțați în acest articol rezultă clar ideea de cum trebuie să se urmeze în cazul când embaticul ar de obiect dreptul asupra unei clădiri; că a întinde această dispozițiune expresă și la cazul când embaticul constă asupra unei plantațiuni ar fi a adăoga la lege, iar nu a o interpreta, căci dacă legiuitorul ar fi înțeles, să aplice această dispozițiune și pentru plantații n'ar fi restrâns cuvântul «sădire» numai la cuvântul de zidiri, și ar fi zis pur și simplu «când sădirea va arde sau se va distruge» dând ast-fel cuvântului sădire înțelesul ce-l dă și în art. 1, plantație și sădire.

Că așa fiind, dispoziția din art. 5 este o excepție la principiul că embaticul se constituie pe veci, și excepțiunile fiind de strictă interpretare, nu se poate întinde prin analogie și la speța când via este distrusă de filoxeră.

2. După dispozițiile legii Caragea, în afară de excepțiunea prevăzută de art. 5 cap. V partea III-a, organizând instituția embaticului nu s'a ocupat nici de felul nici de durata sădirii, stabilind ca principiu perpetuitatea embaticului sub unica condiție rezolutorie, neplata redevenței.

3. După cum rezultă din art. 1, 2, 3 Cap. V partea III din codul Caragea, legiuitorul a stabilit principiul că tocmeala să se facă înscris, fără însă să determine forma actelor; că dar, prin aceasta s'a înțeles că, existența înscrisului a fost cerută *ad-probationem* iar nu *ad-solemnitatem*, putându-se prin urmare să se facă dovada embaticului prin orî-ce act scris.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de locuitorul Dumitru I. Trașcă, prin petiția înreg. la No. 3694 din 13 Februarie 1906, contra cărței de judecată No. 39 din 14 Ianuarie 1906, a judecătoriei ocolului Blahnița, prin care numitul locuitor este obligat să lase în deplină proprietate a reclamantului Al. Bellio o bucată de pământ în suprafață de $\frac{1}{2}$ hectar;

Având în vedere cartea de judecată No. 39 din 14 Ianuarie 1906 a judecătoriei ocolului Blahnița, cererea de acțiune de la prima instanță făcută prin petițiunea din 17 Noembrie 1905 și înreg. la No. 15831, lucrările aflate la dosar, cum și concluziunile orale și scrise;

Având în vedere că apelantul Dum. I. Trașcă, prin declarațiunile sale făcute la prima instanță și menționate în practica cărței de judecată atacată azi cu apel, recunoaște că într'adevăr are un pogon de vie pe proprietatea reclamantului Al. Bellio, sădită de autorii săi; că de vre-o zece ani, fiind distrusă de filoxeră, a început să cultive acea vie cu produse până mai acum vre-o doi trei ani, când a replantat din nou via fără să aibă vre-o înțelegere cu proprietarul pentru că mai înainte a plătit otașniță și o să plătească și pe viitor;

Având în vedere că apelantul își fondează apelul pe motivul că legiuitorul Caragea, —partea III-a, Cap. V art. 1 și IV,—nu prevede de cât o singură cauză de desființarea embaticului: *neplata redevenței convenită*; că intimatul Al. Bellio nu și poate funda cererea de la prima instanță pe motivul distrugerii viei prin filoxeră căci cazul acesta nu se vede prevăzut în legiu-

irea Caragea; că dar, rău judecătoria ocolului Blahnița a admis de fundată cererea d-lui Al. Bellio;

Având în vedere concluziunile intimatului Al. Bellio, prin care cere respingerea apelului de față într-o cât mărturisind însuși apelantul că via este distrusă de flixeră rezultă evident că o dată sădirea distrusă embaticul nu mai are obiect și ca atare trebuie să înceteze de drept; că această încetare rezultă din conținutul art. 5, Cap. V, partea III-a cod Caragea «despre clădiri și sădiri» care prevede speța distrugerii unei clădiri cu embatic,— și unde legiuitorul dispune formal că dreptul de embatic dispăre de o dată cu clădirea, afară nu mai dacă nu există convenție contrarie între părți; că dacă legiuitorul Caragea a prevăzut numai cazul pentru clădiri este că aceasta se întâmplă ceva mai des iar pentru sădiri nu se putea prevedea venirea flixerei, spre a se putea astfel legifera și cazul distrugerii unei vii prin flixeră;

Considerând dar că chestiunea dedusă judecății acestui tribunal fiind în a se ști dacă, după dispozițiunile legii Caragea, embaticul care poartă asupra unei vii încetează în cazul când via se distruge prin flixeră urmează să se vadă mai întâi caracterul contractului de embatic atât din spiritul legiuitorului cât și din origina și spiritul lui. Și apoi dacă prin analogie se poate decide că: dispozițiunile art. 5 Cap. V partea III-a se pot aplica și la embaticurile care poartă dreptul asupra unei plantațiuni;

Considerând că, după dispozițiunile Cap. V partea III-a legea Caragea, contractul de embatic este o convenție prin care proprietarul unui fond, fie rural sau urban, detașază o porțiune din proprietatea sa spre a concedea altuia cu obligațiunea de a o ameliora și de a o valorifica fie prin sădiri, fie prin clădiri, făcute cu a sa cheltuială, putându-se folosi de produsele sădirlor și de avantajele clădirilor, plătiind în schimb o redevență minimă proprietarului în raport cu beneficiile trase; că pentru stingerea acestui contract «sui generis» se prevăd următoarele cazuri: a) art. 4: Când stăpânul clădirii sau al zidirii nu va plăti trei ani, ceea ce s'a tocmit a da, să se tragă la judecată și după ce 'i va da judecata soroc de șase luni și iarăși nu o va plăti, atunci să prețuiască lucru cel sădit sau clădit în starea ce se va găsi și să-l răscumpere stăpânul locului, iar clăditorul să se izgonească; b) art. 5: Când sădirea va fi zidire și va arde, sau se va dărâma cu totul, atunci de nu va fi fost mai dinainte tocmit cum să se urmeze, să rămâie locul slobod în stăpânirea stăpânului său; că dar, din coprinsul întregului cap V din legea Caragea «sădire sau clădire» rezultă că voința legiuitorului a fost să confere contractului de embatic caracterul de proprietate, așa după cum l'a avut și la origina.

Epoca originii embaticului nu se poate preciza, însă se crede că pe timpul lui Sever apare la Romani pe lângă locațiunea perpetuă cunoscută sub denumirea «agri vectigales» și tipul similar, luat după numele grecesc *emfiteuză*. Emfiteuza la origina sa era concesiunea unui fond necultivat pe care o parte îl da altora, fie perpetuu, fie pentru un timp lung, cu obligațiunea ca cel ce îl lua să-l îmbunătățească prin construcțiuni sau plantațiuni și să plătească o redevență anuală, de unde și numele de emfiteuză, a cărei etimologie greacă «*Emfitevin*» însemnează a planta.

Această convențiune fu aplicată la Romani mai întâi pământurilor care aparțineau popoarelor, cetăților, corporațiilor, pe urma bunurilor Imperatorilor; fiind prin a se generaliza și să se adopte și la bunurile particularelor. (Pepin Lehalleur; Demolombe). De la Romani acest contract trecu în Franța și se adoptă de minune organizațiunii politice și sociale a Franței din timpurile feudalității, existând în vechiul drept francez cu caracterul de drept real, imobiliar, operând și dând emfiteictarului un drept perpetuu de desmembrământ.

Și acest contract «sui generis» se prezintă cu caracterul, natura și efectele lui până la legislația revoluționară franceză, din care timp luându-i-se caracterul de perpetuitate fu menținut numai temporar, fiind astfel admis prin legea din 18—29 Dec. 1790; iar prin legea din 11 Brumar anul VII i-se recunoaște caracterul de drept real imobiliar. Promulgându-se actualul cod civil francez, emfiteuza,— după jurisprudență și majoritatea doctrinei își păstrează același caracter de perpetuitate ca și în vechiul drept francez (Demolombe, 9; Laurent, 13). De remarcat este că în toate legislațiile enumerate ca și în condica Caragea s'a omis a se legifera distincțiunea între dreptul de emfiteuză propriu zis și superficiei, omisiune pe care numai Belgienii au reparat-o prin legea din 10 Ianuarie 1824, reglementând dreptul de emfiteuză și superficiei. La noi, Dacia fiind incorporată la Imperiul Roman în urma cuceririlor diferiților împărați Romani, cari s'au succedat, aceștia au căutat să se introducă în această provincie usurile, obiceiurile, tradițiunile și chiar legile Romane. Așa că, instituțiunea emfiteuzei care dăduse rezultate atât de favorabile, atât de salutarii pentru înflorirea agriculturii la Roma s'a format și în țara noastră. Și traversând veacurile ea a căpătat importanță și a devenit necesară pentru îmbunătățirea culturii pământului din ce în ce mai mult până când un domn Român a adoptat-o și a consacrat-o prin lege promulgând-o la anul 1818.

Că dar, din spiritul și origina contractului de embatic rezultând caracterul de perpetuitate, să revenim la chestiunea dedusă în judecata acestui tribunal;

Considerând că art. 5, Cap. V partea III-a din legea Caragea dispune: «Când sădirea va fi zidire și va arde sau se va dărâma cu totul, atunci de nu va fi fost mai dinainte tocmit cum să se urmeze, să rămână locul slobod în stăpânirea stăpânului;

Că termenii întrebuințați de legiuitor în acest articol «când sădirea va fi zidire...» rezultă clar ideea de cum trebuie să se urmeze în cazul când embaticul are de obiect dreptul asupra unei clădiri, și clădirea va arde sau se va dărâma cu totul;—Că, a întinde această dispozițiune expresă și la cazul când embaticul constă asupra unei plantațiuni, ar fi a adăoga la lege iar nu a interpreta legea, căci dacă legiuitorul ar fi înțeles să aplice această dispozițiune și pentru plantații n'ar fi restrâns cuvântul «sădire» numai la cuvântul de «clădire», și ar fi zis pur și simplu: «când sădirea va arde sau se va distruge»,—dând astfel cuvântului «sădire» înțelesul ce-l dă și art. 1 «plantație și sădire»; Că dar, această dispoziție din art. 5 este o excepție la principiul că embaticul se constituie pe veci și excepțiunile fiind de strictă interpretare nu se poate întinde prin analogie și la speța «când via este distrusă prin flixeră»;

Așa că, dispozițiunile art. 5, Cap. V partea III-a din legea Caragea nu se pot întinde prin analogie și la cazul când embaticul poartă asupra unei plantațiuni reese și din principiile obligațiilor reciproce;

Considerând că contractul de embatic constituie și obligațiuni reciproce, sinalagmatice, o parte cedând fondul iar alta obligându-se la darea unei otașnițe, drept recunoașterea dreptului de proprietate, că, în aceste contracte este știut că neîndeplinirea obligațiilor nu are ca urmare desființarea contractului când partea a fost împedicată de un caz fortuit într-o ași execută îndatoririle contractuale, esceptând de la această regulă numai atunci când părțile au stipulat ca să-și ia asupra-și cazurile fortuite și de forță majoră, prevăzute și neprevăzute, precum și când legiuitorul a pus o clauză specială de desființarea contractului dintr-o asemenea ne-îndeplinire; Că, în chestiunea dedusă acestei judecăți, neprezentându-se vre-un act scris al părților în care să se prevadă desființarea contractului pentru o așa întâmplare și neprevăzând-o nici legea nu

se poate întinde prin interpretare «*distrugerea unei vii prin filoxeră*» la cazul «*când sădirea va fi zidire și va arde, sau se va dărâma cu totul...*» pentru că desființarea contractului de embatic pentru distrugerea clădirii prin incendiu ori ruină este o excepțiune la regula generală și excepțiunile sunt de strictă interpretare;

Considerând că intimatul în fundarea teoriei că în materie de sădire dreptul de embatic încetează de o dată cu sădirea, întocmai cum încetează de o dată cu clădirea, se referă la sentința civilă No. 10 a tribunalului Mehedinți secția I-a din 29 Ianuarie 1902 și decizia Inaltei Curți de casație și justiție No. 457 din 4 Decembrie 1902; Că, cercetând coprinsul ziselor hotărâri rezultă: la anul 1838 Prințul Barbu Știrbei a concedat prin act scris și tipărit coccanei Uței Vlădăianca dreptul de a sădi vie pe un loc din moșia Drăncea-Oprișoru, stipulând pe lângă alte obligații că: *dacă via va rămânea trei ani în curgere ne-lucrată se va urma după art. 5, Cap. V, partea III-a din pravila pentru sădiri a lui Caragea și locul să rămână slobod în stăpânirea proprietății moșiei.*

La anul 1882 Ion Barbu Vlădăianu urmașul cucoanei Uța Vlădoianu vinde lui Barbu Albulescu această vie iar în anul 1891 din cauza ivirii filoxerei se usucă vița și locul începe să se muncească cu grâu și porumb de arendașii moșiei. Și în anul 1900 Barbu Albulescu face o cerere în judecată pentru a-și relua locul spre a-l sădi din nou cu vie, ne mai plătind nimic proprietății pentru acest pământ fiind-că nu-l mai stăpânea; că, tribunalul întemeindu-se pe legea părților, adică pe clauza prevăzută în contractul de embatic al lui Albulescu *dacă în curgere de trei ani via va rămânea nelucrată, atunci se va urma după art. 5, Cap. V, partea III-a, din pravila pentru sădiri și stabilind în fapt că Albulescu nu s'a conformat clauzei din zisul contract, a respins ca ne-întemeiată cererea lui Albulescu; Că dar din expunerea de fapt și de drept a hotărârilor aflate la dosar și la cari se referă intimatul Al. Bellio rezultând că arătatele instanțe judecătorești la pronunțarea acelor hotărâri s'a întemeiat pe o clauză prevăzută în contractul părților, legea părților, — se confirmă și mai mult, — prin aceste hotărâri, că dispozițiunile art. 5 Cap. V, partea III-a din legea Caragea este o excepțiune la regula generală;*

Ca atare, pentru cele expuse, tribunalul găsește că nu este analogie între speța Albulescu, unde tribunalul a judecat după legea părților, și speța dedusă astăzi judecății acestui tribunal.

Asupra plăței redevenței :

Având în vedere mărturisirea apelantului Dum. I. Trașcă menționată în cartea de judecată apelată din care rezultă că de la distrugerea viei prin filoxeră de pe locul dat cu dreptul de embatic, muncind acel loc cu produse până mai acum doi trei ani când a replantat-o din nou, a plătit otașnița și așa o să plătească și pe viitor;

Considerând că, după dispozițiunile legii Caragea, în afară de excepțiunea prevăzută de art. 5, cap. V, partea III-a, organizând instituția embaticului nu s'a ocupat nici de felul, nici de durata sădirii, stabilind ca principiu perpetuitatea embaticului sub unica condiție rezolutorie: neplata redevenței;

Considerând însă, că intimatul Al. Bellio înlătură chestiunea dedusă asupra plăței redevenței pe motiv că art. 4, Cap. V partea III din legea Caragea reglementează altceva și anume cazul când embaticul este în vigoare, așa că tribunalul găsește inutil să mai insiste asupra acestei chestiuni, într-un cât intimatul a cerut respingerea apelului, — și ca atare admiterea acțiunii sale, pe temeiul art. 5, Cap. V partea III-a din legea Caragea.

Asupra cererei intimatului Al. Bellio de a se respinge apelul lui Dumitru I. Trașcă fără discuție întru cât apelantul a înlăturat un act ce pretindea că-l are după amănările cerute și acordate, și dar ne-având act scris, nu are nici un drept de embatic;

Văzând lucrările aflate la dosar, se constată într'a-devăr că apelantul a enunțat că se servește de un act vechiu și după câteva amănări ne mai prezentând acel act, s'a urmat judecarea procesului fără acel act;

Considerând că, după cum rezultă din art. 1, 2 și 3, Cap. V, partea III. din codul Caragea, legiuitorul a stabilit principiul că tocmeala să se facă înscris, fără însă a determina forma actelor; că, prin aceasta s'a înțeles că existența înscrisului a fost cerută *ad probationem* iar nu *ad solemnitate*. putându-se dar să se facă dovada embaticului prin ori-ce act scris;

Considerând că de și se constată într'a-devăr că intimatul prin concluziunile sale a enunțat respingerea apelului fără altă discuție pe motiv că apelantul n'a prezentat un act înscris, față de mărturisirea apelantului menționată în cartea de judecată apelată; față de concluziunile puse de apelant prin care cere să dovedească cu chitanțe plata otașniței cuvenită; față de acțiunea intimatului Al. Bellio și lucrările aflate la dosar, în fine, față de primirea discuțiunii asupra cestiunei deduse în judecată, după cum se vede atât din concluziunile orale cât și scrise, tribunalul constată că intimatul Al. Bellio implicitamente a recunoscut locuitorului Dumitru I. Trașcă dreptul de embatic asupra terenului cerut să fie delăsat;

Că dar, pentru aceste considerațiuni și constatări de fapt găsindu-se ne-întemeiată cererea de a se respinge apelul lui Dum. I. Trașcă fără discuție, tribunalul respinge și acest capăt de cerere.

Pentru toate aceste motive de fapt și de drept redactate de d. judecător Ar. Marinescu, Tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) Ar. Mariaescu, M. Gh. Kivu.

INFORMAȚIUNI

Ne facem o plăcută datorie d'a anunța că la Galați, cu începere de la 1 Februarie a. c., a început să apară o revistă juridică bilunară „Legea“ sub direcțiunea d-lor avocați G. N. Caranfil și Virgil Benișache.

Această revistă a ajuns deja la No. 6.

Asemenea la Craiova, cu începere de la 15 Aprilie a. c., a început să apară o altă revistă juridică, tot bilunară, „Pagini juridice“ sub direcțiunea d-lor avocați Dem. D. Stoenescu, cunoscutul nostru colaborator și I. B. Georgescu.

Ambele reviste se prezintă bine din toate punctele de vedere și ambele au câte un supliment cu informațiuni comerciale, câtând a se apropia cât mai mult de Curierul Judiciar.

Felicitănd pe fondatorii lor pentru inițiativa ce au luat de a îmbogăți literatura noastră juridică, urăm viață lungă ambelor reviste și așteptăm ca și Iașul să nu rămână mai prejos de Galați și Craiova.

Iscond